

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 71 0 Rs 275992 19 Rev
Banjaluka, 04.03.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca D.R., B.L., koga zastupa punomoćnik M.P., advokat iz B.L., protiv tuženih Republike Srpske koju zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske sjedište zamjenika u Banjaluci i UKC RS, B.L. koga zastupa punomoćnik V.M., radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 275992 19 Rsž od 13.09.2019. godine, na sjednici održanoj dana 04.03.2020. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci, broj: 71 0 Rs 275992 18 Rs od 26.02.2019. godine, djelimično je usvojen tužbeni zahtjev i obavezan tuženi UKC RS da tužiocu na ime štete zbog manje isplaćene plate u periodu od 26.06.2014. godine do 31.12.2017. godine isplati razliku između iznosa plata koje bi primao da je ostao na mjestu generalnog direktora i iznosa plata koje je ostvario u istom periodu na drugom radnom mjestu, u ukupnom iznosu od 28.877,13 KM sa zakonskom zateznom kamatom na sve pojedinačno utvrđene iznose razlika plata u periodu od 26.06.2014. godine od 31.12.2017. godine od 10. u mjesecu za prethodni mjesec u ukupnom iznosu od 10.273,03 KM. U ostalom dijelu tužbeni zahtjev je odbijen. Obavezani su tuženi da tužiocu naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 2.444,00 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 275992 19 Rsž od 13.09.2019. godine žalba tužioca je djelimično usvojena i presuda Osnovnog suda u Banjaluci, broj: 71 0 Rs 275992 18 Rs od 26.02.2019. godine preinačena u odbijajućem dijelu odluke o tužbenom zahtjevu za plaćanje zakonskih zateznih kamata u odnosu na tuženog UKC RS, tako što je ovaj tuženi obavezan da plati zakonske zatezne kamate na iznos glavnice od 28.877,13 KM od 22.08.2018. godine do isplate, dok je u preostalom dijelu žalba tužioca odbijena i prvostepena presuda potvrđena u ostalom odbijajućem dijelu u odnosu na tužene UKC RS i RS.

Djelimično je usvojena žalba tuženog UKC RS, te je preinačena odluka o troškovima parničnog postupka sadržana u presudi Osnovnog suda u Banjaluci, broj: 71 0 Rs 275992 18 Rs od 26.02.2019. godine, tako što je dosuđeni iznos naknade troškova parničnog postupka koje je ovaj tuženi obavezan platiti tužiocu snižen na iznos od 2.093,30

KM, dok je u preostalom dijelu žalba ovog tuženog odbijena i potvrđena navedena presuda u odnosu na ovog tuženog u ostalom dosuđujućem dijelu.

Usvojena je žalba tužene Republike Srpske (dalje: prvotužene), te je preinačena odluka o troškovima parničnog postupka sadržana u presudi Osnovnog suda u Banjaluci, broj: 71 0 Rs 275992 18 Rs od 26.02.2019. godine, tako što je u odnosu na ovu tuženu odbijen zahtjev tužioca za naknadu troškova parničnog postupka, a obavezan je tužilac da tuženoj Republici Srpskoj nadoknadi parnične troškove u iznosu od 1.250,00 KM, u roku od 30 dana po prijemu prepisa presude.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova za sastav žalbe protiv presude i odgovora na žalbe tuženih u iznosu od 877,50 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužilac u odbijajućem dijelu odluke o tužbenom zahtjevu, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi UKC RS (dalje: drugotuženi) predlaže da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da je tužilac na osnovu rješenja Vlade Republike Srpske, broj 04/1-012-2-2716/13 od 31.12.2013. godine, imenovan za direktora JZU Univerzitetska bolnica Banja Luka (sada UKC RS) na period od 4 godine, a rješenjem broj 04/1-012-2-1203/14 od 26.06.2014. godine, razriješen ove dužnosti prije isteka mandata; da je tužilac nakon razrješenja raspoređen 27.06.2014. godine na radno mjesto doktora medicine – specijaliste u Klinici za neurologiju, a 14.07.2014. godine na radno mjesto odnosno poslove načelnika u Klinici za neurologiju; Presudom Okružnog suda u Banja Luci broj 11 0 U 014698 14 U od 23.09.2015. godine uvažena je tužba i poništeno je rješenje o razrješenju tužioca od 26.06.2014. godine, a tužilac je sa zahtjevom za naknadu prouzrokovane štete upućen na parnicu. Presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 11 0 U 014698 15 Uvp od 30.11.2017. godine, odbijen je zahtjev Pravobranilaštva Republike Srpske za vanredno preispitivanje navedene presude.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud nalazi da nije bilo osnova za obavezivanje prvotužene da tužioca imenuje za generalnog direktora, jer ovaj spor nije spor o izboru kandidata po javnom konkursu za imenovanje generalnog direktora drugotuženog, slijedom čega se zahtjev za reintegraciju tužioca nije mogao prihvatiti jer se termin reintegracija koristi kod radnika kojima je u sudskom postupku poništeno rješenje o prestanku radnog odnosa pa je obaveza poslodavca da izvrši potpunu reintegraciju radnika i isplatu plata, što nije slučaj u ovoj pravnoj stvari jer se radi o imenovanom licu koje je po posebnim zakonskim procedurama birano na mjesto generalnog direktora odnosno postavljeno od strane Vlade RS, pa se termin reintegracija u ovom slučaju ne može primjeniti za tužioca i sud ne može naložiti poslodavcu tužioca da izvrši potpunu reintegraciju tužioca na mjesto generalnog direktora.

Polazeći od toga da je nesporno da je tužilac rješenjem Vlade Republike Srpske od 26.06.2014. godine razriješen dužnosti generalnog direktora drugotuženog, koje rješenje je

poništeno presudom Okružnog suda Banjaluka od 23.09.2015. godine u upravnom sporu, prvostepeni sud je djelimično usvojio tužbeni zahtjev i obavezao drugotuženog kod koga je tužilac primao platu, na isplatu razlike plata između plate generalnog direktora i plate koju je primao tužilac kao načelnik Odjeljenja neurologije, od razrješenja tužioca 26.06.2014. godine do isteka mandata 31.12.2017. godine, koja prema nalazu vještaka ekonomske struke iznosi 28.870,13 KM, sa zakonskom zateznom kamatom u tom periodu u iznosu od 10.273,03 KM, dok je odbio zahtjev za isplatu budućih razlika plata od 01.01.2018. godine do ponovnog imenovanja tužioca za generalnog direktora, jer nije izvjesno da bi tužilac ponovo bio imenovan na tu funkciju.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje i pravne zaključke prvostepenog suda u pogledu odluke o tužbenom zahtjevu, ali ne u cjelosti i u pogledu sporednih traženja - zakonske zatezne kamate i troškova postupka, te je o žalbama stranaka sudio kao u izreci drugostepene presude temeljem odredbe člana 226. i 229. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Pobijana presuda je pravilna i revizijom tužioca se ne dovodi u pitanje.

Nije sporno da je tužilac radnik drugotuženog, da je imenovan za direktora drugotuženog odlukom prvotužene, kao osnivača drugotuženog 31.12.2013. godine, na period od četiri godine, u smislu odredbe člana 18. Zakona o sistemu javnih službi („Službeni glasnik RS“ broj 68/07 i 109/12), te da je rješenjem od 26.06.2014. godine razriješen dužnosti direktora prije isteka mandata, da je presudom Okružnog suda u Banja Luci broj 11 0 U 014698 14 U od 23.09.2015. godine uvažena tužba tužioca i poništeno rješenje o razrješenju od 26.06.2014. godine, a tužilac je sa zahtjevom za naknadu prouzrokovane štete upućen na parnicu, te presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 11 0 U 014698 15 Uvp od 30.11.2017. godine, odbijen zahtjev Pravobranilaštva Republike Srpske za vanredno preispitivanje navedene presude.

Spor po tužbi kojom se pobija odluka o određenom pravu je spor o zakonitosti. U svakom sporu o zakonitosti odluke ne odlučuje se o samom pravu, nego o tome da li je odluka donosioca (najčešće poslodavca) u skladu sa propisima ili ne, ispituje se njena formalna i materijalna zakonitost, od čega zavisi da li će sud takvu odluku poništiti, ali sam sud ne može odlučiti o onome na šta se ta odluka odnosi, jer se sud u sporu o zakonitosti ne može upuštati u cjelishodnost odluke obzirom da to spada u suverena ovlaštenja njenog donosioca.

Nasuprot tome, u sporu pune jurisdikcije odlučuje se o zahtjevima za osudu na činidbu, o samom pravu radnika, odnosno o obavezi poslodavca i presuda u tom sporu obezbjeđuje ostvarivanje prava i ima odlike izvršne isprave na osnovu koje se može tražiti prinudno izvršenje činidbe.

Zaštita prava tužioca da pobija odluku o razrješenju obezbjeđena je u ovom slučaju u upravnom sporu, koji je vodio tužilac i u kome je poništeno rješenje o razrješenju tužioca dužnosti direktora. Kako je već rečeno da u sporu o zakonitosti sud nema punu jurisdikciju, to se ni u upravnom sporu nije moglo naložiti imenovanje tužioca za direktora, pa tako ni u ovom parničnom postupku u kome se ne raspravlja o zakonitosti razrješenja tužioca budući da je o tome već odlučeno, pa tužilac ne može osnovano tražiti da se obaveže prvotužena da ga imenuje za direktora, već samo da se otklone posljedice koje je odluka o

razrješenju proizvela uspostavljanjem određenih prava iz radnog odnosa u smislu odredbe člana 189. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“ broj 1/16 i 66/18) koja se odnose na isplatu razlike plate.

Zato su neosnovani revizioni prigovori da su razlozi koji su navedeni u rješenju o razrješenju tužioca, doveli do povrede časti i ugleda tužioca i da je u smislu odredbe člana 199. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05) trebalo naložiti prvotuženoj da ga imenuje za direktora, jer se posljedica nezakonitosti rješenja o razrješenju tužioca otklanja poništenjem tog rješenja, što je tužilac već ostvario u upravnom sporu.

Tužilac je nakon razrješenja raspoređen 27.06.2014. godine na radno mjesto doktora medicine – specijaliste u Klinici za neurologiju, a 14.07.2014. godine na radno mjesto načelnika u Klinici za neurologiju. Kako je razrješen dužnosti direktora prije isteka mandata, a odluka o razrješenju poništena, tužiocu pripada pravo na razliku po osnovu manje isplaćene plate u periodu od 26.06.2014. do 31.12.2017. godine, sa zakonskom zateznom kamatom, koju je u obavezi da isplati drugotuženi kao njegov poslodavac, pri čemu su nižestepeni sudovi pravilno utvrdili visinu spornog potraživanja u iznosu od 28.877,13 KM, uzimajući za osnov plate koje je tužilac ostvario u tom periodu na radnom mjestu ljekara specijaliste odnosno načelnika Klinike, a koju čini i naknada za dežurstvo, te plate koju bi ostvario kao generalni direktor drugotuženog u iznosu od 3.000,00 KM, jer je ovaj iznos drugotuženi isplatio i licu koje je nakon razrješenja tužioca obavljalo dužnost generalnog direktora, što znači da je to plata koju bi tužilac primio da nije razriješen.

Nakon 31.12.2017. godine, tužiocu ne pripada razlika plate, pa je pravilno odbijen tužbeni zahtjev tužioca u preostalom dijelu, o čemu su nižestepeni sudovi dali valjano obrazloženje koje prihvata i ovaj sud i koje se revizijom tužioca ne dovodi u pitanje.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podračić